

„Mačiau, prie ko priveda buitinis alkoholisizmas“

GABIJA VITKEVIČIŪTĖ,
ŽURNALISTĖ, KOMUNIKACIJOS SPECIALISTĖ

Moterų alkoholisizmas – tema, kuria vis dar nedrįstame kalbėti garsiai, nors su tuo susiduria dažna šeima. Noriu, kad mane išgirstų kuo daugiau žmonių. Ypač moterų, nes į alkoholisizmo liūną jos įklimpsta kur kas lengviau nei vyrai. O ir sveiksta daug sunkiau. Noriu padėti moterims išsikaupti iš šios priklausomybės.

Lapkričio pirmąją Vilniuje duris atvėrė mano inicijuoti reabilitacijos namai „Ramunėlė Rehab“, skirti moterims, norinčioms pasveikti nuo alkoholisizmo. Šio projekto imuosi ne tik dėl to, kad minėta priklausomybė – opi problema mūsų šalyje, bet ir todėl, kad pati žinau, ką reikia matyti šalia savęs tokia liga sergantį žmogų.

Mes, alkoholikų vaikai, išgyvename virtualią prieštarą jausmų, jaučiame kaltę, baimę, gėdą – tai persekioja visą gyvenimą. Kalbu ir apie save. Mano šviesaus atminimo mama Ramunėlė buvo ypač charizmatiška, šarminga, talentais apdovanota moteris. Penkiolika metų, kuriuos ji praleido *abstinencijoje*, buvo vieni gražiausių mūsų šeimos gyvenime – gavome milžinišką meilės pliūpsnį. Visgi pasukiniuosius trejus savo gyvenimo metus mama skendėjo alkoholisizmo liūne. Ją laidojau laukdamasi trečios dukters. Buvau aštuntą mėnesį nėščia. Išgyvenau daug skausmo. Mačiau, prie ko priveda buitinis alkoholisizmas.

Tiesa ta, kad svaiginasi pačios įvairiausios moterų. Ir tos, kurios be galo žavingos, pasidabinusios perlų karoliais. Tokia buvo mano mama.

Ta atkarpa, kai ji negėrė, buvo pati šviesiausia. Tokia buvo ir ta diena, kai pasirašiau įstaigos dokumentus: saulėta, šviesi, pakylėta. Tarsi mama būtų mane vedusi ir laiminusi šį naują projektą. Jei tik būtų gyva, neabejoju, pirma stovėtų prie savo vardo reabilitacijos namų ir su šypsena pasitiktų ateinančias čia gyventi ponias. Deja, jos nebėra. Ir dėl to, neslėpsiu, kaltės jausmas tvinksi nuolatos: galbūt dar kažką galėjome padaryti, gal kažkaip padėti...

Kita vertus, jau esu sau atsakiusi į svarbiausius klausimus. Nurimau, tik jaučiu poreikį ištiesti pagalbos ranką kitoms moterims ir jų vaikams, šeimos nariams. Didžiausias mano troškimas – kad jiems būtų kur kreiptis pagalbos.

Man rašo, skambina daug moterų ir jų artimųjų. Atsakau į kiekvieną laišką, žinutę, skambutį. Ypač suprantu alko-

holizmu sergančio žmogaus šeimos narius. Juk ir pati išgyvenau daug skirtingų etapų. Pirmiausia – neigimo. Negalėdavau būti tarp žmonių, kurie vartoja alkoholį. Praėjus šiam etapui, visa galva pasinėriau į veiklą – trejus metus dirbau vaikų socializacijos centre. Darbas su mergaitėmis buvo prasmingas. 99 proc. jų mamų buvo kenčiančios nuo alkoholisizmo. Jų dukros gyvenime irgi jau bandžiusios visko. Kaskart susidūrusi su alkoholisizmo problema, nesulaikau ašarų. Bet tai normalu – ašaros liejasi iš širdies.

Pasaulio pakeisti neketinu, tik noriu stengtis jį padaryti bent kiek gražesni. Ne viena užsiimu šia veikla. Darbuojamės su partnere Virginija, kuri yra dvylika metų negerianti anoniminė alkoholikė. Mus suvedė likimas.

Čia dirba ir daug kitų specialistų. Jei reikės, pasiūlysiu ir vienuolių pagalbą. Tik nė vienai nežadėsime, kad išgydysime. Per tą laiką, kol moterų gyvena reabilitacijos namuose, su visa profesionalų komanda padėsime suformuoti naujus gyvenimo įgūdžius ir parodysime kitą, kokybiško gyvenimo kelią. Tereikia norėti jį pasirinkti. Kviečiame centre praleisti bent mėnesį – tiek mažiausiai rekomenduoja specialistai. Pas mus gydymas

vyks ne vien moteriai, bet ir visai jos šeimai. Kad ir kaip jie norėtų to išvengti. Tokia yra sąlyga norint patekti į namus „Ramunėlė Rehab“. Ne paslaptis, kad šeimos nariai išgyvena pačias skaudžiausias emocijas, tad su jais dirbti taip pat be galo svarbu. Kvalifikuotą pagalbą turi gauti visi šeimos nariai.

Įvairiose pasaulio šalyse panašių reabilitacijos centrų yra daugybė. Vien Vokietijoje jų – per tūkstantį. Lenkijoje gydymas nuo alkoholisizmo privalomas, tad sirgdamas gauni visą įmanomą pagalbą. Mintį įkurti tokius namus nešiojau septinerius metus. Dabar, kai šis žingsnis jau žengtas, reikia dirbti. Akivaizdu, ši veikla ir mano skausmą kelia į paviršių. Skauduliai niekur nedingsta, tik dabar juos galiu įvardyti, suvokiu, kas su manimi vyksta.

Neketinu klausinėti, kodėl moterų geria, bandysiu suprasti, kokį skausmą jos nori nuplauti. Sveikimas prasideda įvardijus problemą, pripažinus savo ligą.

Žengdama šiuo keliu milžiniško palaikymo sulaukiu iš vyro Jurgio. Mudu daug kalbamės apie tai, kodėl pati tam tikrose situacijose elgiuosi vienaip ar kitaip, kodėl kartais man reikia dramų ar mėgstu kontroliuoti šeimos narius. Mūsų elgesys įvairiose situacijose glaudžiai susijęs su praeities įvykiais. Daug įdomių dalykų suvokiu, atradau laikui bėgant. Ir dabar, kai užduodu sau klausimą „Ką aš čia veikiu?“, jis nepakimba nebyliai ore.

Juk ši veikla be galo prasminga.

”
**SVAIGINASI PAČIOS
ĮVAIRIAUSIOS
MOTERYS. IR
TOS, KURIOS BE
GALO ŽAVINGOS,
PASIDABINUSIOS
PERLŲ KAROLIAIS.
TOKIA BUVO MANO
MAMA.**
“

